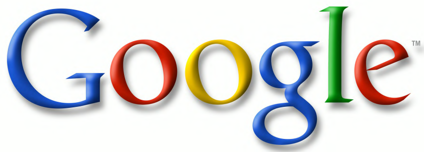
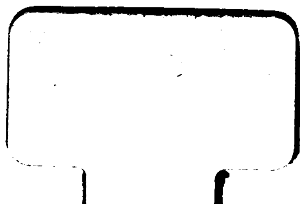

M. R.
Hermelin.

Ljus och Skuggor.

Ljus och skuggor ständigt växla
  på den stig, hvarpå vi gå;
mörka moln ses solen skymma,
  där hon glimmar i det blå.
På vår stig vi ofta sucka,
  när som mörkret hotar oss,
ja, vi höras ofta klaga:
  Här vi lämnas att förgås.

Svåra äro lifvets strider,
  uti kampen fordras mod,
mycken kraft och mycken visdom
  samt en vilja, fast och god.
Dessa äro ljusets vapen,
  ingen dem besegrat än,
genom dem regera furstar,
  de ha skapat stora män.

Ingen har med stora härar
  skingrat vredgadt moln i sky;
inför himmelsk kraft och visdom
  måste mörka dimmor fly;

ingen jordisk makt och rikdom
  sprida glädje på vår stig;
mod och ett förnöjsamt sinne,
  dessa föra ljus med sig.

Några skuggor, några dagrar
  har jag sökt att teckna här,
den, som vill dem väl betrakta,
  något af dem också lär.
Skuggor kanske ofta möta
  läsaren uti min skrift,
han det hela vill betrakta
  såsom blott en öfverdrift.

Jag har tecknat lifvets scener
  såsom ögat mitt dem såg,
tecknat hvad jag tror det sanna
  båd' med vilja och med håg.
Nu jag sänder "Ljus och Skuggor"
  ut i denna vida värld,
måtte taflan trefnad bringa
  till palats och kojans härd!

FÖRFATTAREN.

Innehåll.

Sid.

Religiösa Dikter.

Blandade Dikter.

Diktens värld.

Se hur klara stjärnor glimma
  i den sköna diktens värld!
Där kan fantasi'n förnimma
  lust och fröjd uppå sin färd;
där hörs klara strömmar brusa,
  där är lust och idel fröjd.
Där de friska vindar susa,
  där en hvar är glad och nöjd.

Såg du sjukdomen därinne?
  där allenast helsan bor;
där det trifvas verksamt sinne
  och en konst, båd' skön och stor.
Det finns inga andar tröga
  i det vida diktens land.
Där ses slott med spiror höga;
  alla trotsa tidens tand.

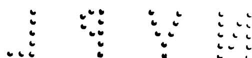
Frid bor inom diktens gränser,
  där ej gjutes något blod.
Där det sanna vapnet glänser,
  dock där finnes hjältemod.

Där ses stora strider rasa,
där hörs gny och vapenbrak,
men ej någon död och fasa
följer strid i rättvis sak.

Där har vunnits mycken ära,
den ej hjälten mista kan.
Där du ser den sköna lära
som är himmelsk, hög och sann.
Såg du någon fridens konung,
han i diktens värld nu är,
skydd han har uti sin boning
af en mäktig, öfvad här.

Du, som diktens värld föraktar
och ej skönhet i den ser,
som blott efter guldet traktar,
hvilket ej dig hugnad ger.
Ser du ej att rik allena
det är den, som alltid här
har fått fatt det sköna, rena!
Det allena rikdom är.

Dock ej diktens land här gifver,
hvad en värld vill kalla lön;
men den skatt, det ger, förblifver;
den är rik och himmelsk skön.
Må de arma mammons slafvar
bo i sina rika hem!
Då de gå i sina grafvar,
går och minnet dit med dem.

Jag vill bo i diktens lunder,
  vid de blåa, vida haf,
där jag haft de sälla stunder,
  som en värld mig aldrig gaf.
Upp, min själ, och stäm din lyra!
  Hör du icke sångens ljud,
hur den stäms af vindar fyra?
  Det är sång af himlens Gud.

Du, som blott för låghet strider,
  stig ej in i diktens land,
ty en dag med våld du blifver
  förd därur med mäktig hand!
Kom med frid och rena händer
  in i diktens vida sfär!
Följ vår lag i diktens länder!
  Rätt till borgarskap den ger.

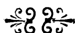
Upp, I täflare om äran!
  sen I ej, att diktens värld
drar en suck af stor förfäran:
  där en hop höjt sina svärd?
Denne aktar ej de lagar,
  som ha förts i landet in,
gör blott det den själf behagar
  med den tröga viljan sin.

Upp, att diktens värld försvara,
  upp, I ljusets tappre män!
Diktens ära står i fara
  och all skönhet inom den!

Se, dess stora, rika minnen
  nu ej aktas mycket mer
af en värld med låga sinnen,
  som åt dårskap hyllning ger!

Ack, det käns så tomt och öde
  i det land, där snillet bor,
ty de hjältar äro döde,
  som där vunno ära stor.
Hvem kan tolka nu de skrifter.
  vi i arf af dem ha fått?
Nu i deras djupa grifter
  deras konst har med dem gått.

Du, som danat har det sköna,
  kom till oss med sångens ljud!
Kom att någon härligt löna
  med de gamles sångarskrud!
Kom och fyll vårt land och rike
  med en sång, som hjärtan når,
och de mörka makter vike
  för dig, Gud, som allt förmår!

Min lyra.

Äran, som vinnes i världen den vida,
  den har min lyra än icke fått;
känner ej konsten, som danat de store,
  icke de höjder som skalderna nått.
Hon föddes ringa i villande skogen,
  lärt sig att sjunga i kojan så låg,
slotten de höga, där konsterna glimra
  ännu i lifvet aldrig hon såg.

Hon är ett barn af den fria naturen,
  lekt bland blommor i grönskande skog,
lyssnat till böljornas härliga sånger,
  fågeln i skyn, som drillarna slog.
Andra lärt i högborna salar,
  lyrorna stämt i konsten så hög,
sjungit för tusen, där snillena samlats,
  tonen den sköna med vindarne flög.

Sjung, du min lyra med enklare toner,
  sjung för den sorgsna, döende släkt,
sjung uti aftonens gyllena timma,
  sjung, då solen från öster dig väkt;

sjung ej med lånade, döende toner,
  sjung, hvad naturen ensamt dig lärt,
sjung om det sköna, sjung om det sanna,
  det, som Gud allena har kärt.

Sök ej att ära det stora i världen,
  ej den rikdom, som flyktar sin kos,
sök icke rykte, det skänker ej lycka,
  sök du sanningens gyllene ros.
Sök icke smickret, det dödar all renhet,
  sök den ära, som alltid gör vis,
sök du att gagna de svaga på jorden,
  gif du alltid den Högste ditt pris.

Sjung enkelt och ofta, var verksam på jorden,
  lär af de visa sången så skön,
så skall du finna den sällare friden
  och den eviga sällhetens lön.
Prisa din Gud, för gåfvan han gifver,
  må du besinna, tiden är kort,
dagarna ila, åren de flykta,
  timmen den sista kommer så fort.

Dec. 28, 1898.

Värmland.

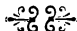
Jag vet ett land, det ligger högt bland fjällen,
där bäckar dansa ibland skogens sten,
där stjärnor gnistra i den klara kvällen
och månan prålar med sitt sköna sken.
Där höres lärksång uti rymder vida,
bland forsars dån och skogens höga sus,
och blommorna sin vällukt härligt sprida
i sommarsolens varma, friska ljus.

Jag sett ett land, det finnes uti Norden,
ack, hvilka stora minnen sväfva där!
hvarthän jag far på denna vida jorden,
står Värmland främst bland alla landskap här.
Hvar finns ett folk med några större anor
än det, som bor vid Venerns vida strand,
där glimra stjärnor uti långa banor,
de slockna ej på snillets himlarand.

Jag vet ett land, för det mitt hjärta brinner,
det stämmer mig till andakt och till sång,
i stormig värld ej själen hvila finner,
hon ilar hem till Värmland mången gång.

Jag lyx och prakt har skådat uti världen,
men uti allt ej någon fröjd har sett;
den ro jag fann vid lugna fadershärden
ej världen än i minsta mon mig gett.

Hvi for jag bort ifrån de lugna stränder,
där glädjen, friden ständigt mot mig log!
Jag irrat kring i vesterns vida länder;
af världens svek och dårskap där fått nog.
Min trötta själ gå hem till Värmlands bygder,
där får du lefva uti lugn och ro!
Där finner du ock stora, sköna dygder,
de frodas där i kärlek, hopp och tro.
1898.

Hemlängtan.

Jag längtar hem till Sveas sköna länder,
i fjärran land jag ingen sällhet får;
utöfver vida haf min svaga blick jag sänder,
i tanken jag vid hemmets tröskel står,
och där jag ser min käre, gamle far,
samt hyddan, som vid stranden än står kvar.

Jag hörer gökens rop i trädens toppar
och lärkans sång uti den blåa skyn,
jag skådar blomman, fylld af daggens droppar—
allt står så klart framför min svaga syn.
Jag drömmer jämt om hemmet uti Nord,
får ingen frid på Nya Världens jord.

Jag längtar hem till Nordens ljufva dalar,
där jag som barn i vilda skogen sprang,
än ekots röst här till mitt hjärta talar,
det ljuder än med lika härlig klang.
Allt hvad jag ser uti den vida värld
mig drifver blott till hemmets ljufva härd.

Hvar finns den frid i hela vida världen
likt den, jag uti Norden alltid fann?

Nej, trötta själ, gå hem till fadershärden,
  där glädjen bor och lyckan skön och sann.
Ej guldets glans ger glädje, fröjd och frid,
Nej, oro blott och möda, kamp och strid.

Jag längtar hem till hemmet uti Norden,
  till Sveas jord, där sköna konster bo,
det sälla landet på den vida jorden,
  där friden frodas uti hopp och tro.
O, tanke, il till fosterlandets gräns,
i själen det så skönt och ljufligt käns.
Dec. 9, 1899.

Sanningen.

Egyptens pyramider
och världens stora slott,
de skola sent omsider
bli till en grushög blott.
Men sanningen skall glimma
för evigt lika klar,
de, som den tro förnimma:
ej värde lögnen har.

Låt lögnen fritt få rasa,
den snart omstörtas skall,
med ve och evig fasa
den når sitt stora fall.
Se tiden snart är nära,
då striden tager slut,
med heder och med ära
låtom oss hålla ut!

Mitt fosterland.

Mitt fosterland, jag ärar dina minnen,
som stråla klart ifrån en storhetstid.
I jordens folk ej större släkte finnen
än Sveas folk, beredt för kamp och strid.
Med häpnad slog det hela världen vida,
då krigets låga upp mot himlen brann;
med mörkrets makter sågs det väldigt strida,
i blodig strid det våldet öfvervann.

Mitt fosterland, ditt namn har härligt strålat
inför en värld, som noga känner dig,
ett större namn ej tidens bragder målat,
nej, äran din förblir evinnerlig.
I tidens natt du lyser med en låga,
som öfver jorden sprider ut sitt sken,
och stora skaror fram i ljuset tåga,
de ledas fram af lågan, klar och ren.

Du är ett land, där konstens knoppar blomma
så skönt uti den blida, ljufva vår,
från fjärran länder vise till dig komma,
och öfver jorden vidt ditt rykte går.

Du är ett land som saknar vida gränser,
men inom dig är konsten stor och vid,
och ljusets vapen härligt hos dig glänser,
dem du städs sträkt till helig kamp och strid.

Mitt fosterland har språk som härligt klingar,
och fast som vore det på klippan byggt.
I fantasi'n kan tanken fatta vingar,
med dig är det i vida rymder tryggt.
I dig den svenska styrkan härligt talar,
den ljuder lik'som hafvets höga brus
och flodens dån uti de djupa dalar,
samt lika mildt som aftonvindens sus.

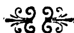
Mitt fosterland, om dig i fjärran länder
jag sjunga vill och högt upphöja dig.
Från fjärran ort jag hälsning till dig sänder,
o, tag den mot, det är en fröjd för mig.
Då andra hårdt och orätt dig här döma,
jag då vill träda upp till ditt försvar.
Ditt stora namn jag vill i hjärtat gömma,
hur långt jag än i vida världen far.

I vindar, sjungen fosterlandets ära,
I vågor, brusen svenska folkets mod!
ty Sveas folk med kraft sågs vapen bära,
då lögnens makter upp mot sanning stod.
Jag böjer mig vid svenska hjältars grifter,
ser äran där, som mäktig är och stor,
och stolt jag läser i de gyl'ne skrifter
om kraften, som i höga Norden bor.

Mitt fosterland, dig hota nya faror,
de stiga fram ur dina egna hus;
på dina torg jag skådar stora skaror,
de akta ej på något sanningsljus.
För hvarje dag de starkare ses blifva,
de hota ordning, rätt och helig lag,
och himlens Gud de hyllning ej vill gifva,
de följa blott sitt eget stora jag.

O, Svea land, skall mörkret öfvertäcka
ännu en gång din högt upplysta jord,
skall ondskans här ännu en gång förskräcka
en fridens vän, som älskar Herrans ord!
Skall Sveriges folk åt mörkrets makter skatta
och trampa fräckt på fädrens sanna tro.
Du Svea folk, nu tidens frågor fatta,
så skall du lugn i dina hyddor bo.

Dec. 9, 1899.

Stå stark.

Stå stark, du ljusets riddarvakt,
stå troget vid din fana;
gå fram i kraft, med väldig makt
och väg för ljuset bana.
I natten mörk sträck ut ditt svärd,
det segra skall mot mörkrets värld.

Stå stark, då satans stora här
med makt ses dig anfalla,
din konung dig med kraft beskär,
låt segerropen skalla,
och mörkrets makt du störta skall,
om du blott aktar på ditt kall.

Stå stark uti den onda dag,
vik ej ett steg tillbaka.
Då du ses hjälplös, arm och svag,
din plikt då ej försaka.
Höj ljusets fana, där du står
och fram till seger se'n du går.

Stå stark, men ej i egen makt,
din egen krakt är ringa,

följ stigen smal på okänd trakt,
det skall dig framåt bringa.
I egna ögon var ej stor,
i detta för dig döden bor.

Stå stark, om alla fälles ner
till jorden vid din sida!
din Herre, som dig krafter ger,
kan ensam med dig strida.
Hos honom endast styrkan är,
besegra kan all mörkrets här.

Stå stark, då världen hånar dig
och intet ljus ses glimma
uppå en mörk och öde stig
i nattens mörka timma.
Stå stark, du ljusets riddarvakt,
för tidens sömn tag dig i akt!

Dec. 17, 1899.

En blick på tiden.

Mörk och öde synes världen,
intet ljus i mörkret glimmar,
stora hopar föra svärden
uti nattens mörka timmar
Ut ur såren blodet strömmar,
döden härskar uppå jorden;
ondskan har fått fria tömmar
uti Söder, uti Norden.

Uti striden röster ropa:
snart det kommer bättre tider!
nöd och armod sig dock hopa,
nya, svåra, heta strider.
Mammon härjar, härskar vida,
trampar uppå stora skaror,
gagnar ej mot honom strida,
det blott bringar nya faror.

Se ett ljus uti det höga!
det skall mörkret sist bortjaga;
blicka upp, o, matta öga,
sluta upp att bittert klaga.

Snart skall jordestriden sluta,
  mörka dimmor fly åt fjärran,
då skall du för evigt njuta
  af den frid som fås hos Herren.

Dec. 23, 1899.

I drabbningen.

Det ljungar invid skogens bryn
och åskans skarpa knall jag hör;
en ljungeld flammar upp mot skyn
och nattens frid i bygden stör.

Mot höjden stiga rök och damm,
en fiende det kommer där!
Han drager genom mörkret fram
och är oss redan mycket när.

Det susar genom täta led,
ett kulregn genom luften far,
det sopar stora hopar ned;
se, farans stund nu kommit har!

Här trotsas döden med friskt mod
och feghet kännes icke här;
här offras lif och eget blod
och dödens ängel mäktig är.

Se, döden tager nu sin skörd,
som vuxit har på vida fält!
han aktar icke rang och börd,
som sig i krigarns led ha stält.

Här höras dån och jämmerrop,
  men ingen aktar däruppå;
ty dödens stora, arga hop
  ses fram i striden tappert gå.

Ej krigar'n tänker på sitt hem;
  han stridens eld i hjärtat bär,
han aktar icke lif och lem,
  i faran stor han trogen är.

Det är en strid för lif och död,
  för ära och för fosterland,
och lågan flammar hög och röd,
  och svärdet förs med kraft i hand.

Ej solen med sitt klara sken
  kan lysa i det stora slag.
Här färgas markens gräs och sten
  med blodet rödt på krigets dag.

Med skräck och fasa himlen ser
  på blodig fejd och lek så yr,
hur män'skomassor sopas ner,
  där satan själf det hela styr.

* * *

Jag hör en klagan på vår jord,
  den går till Gud i himmelen.
Här öfvas våld, och stora mord
  begås af världens stora män.

Hvem leder krigets yra lek,
  om icke kungen på sin tron,

som genom list och stora svek
  till krig utsänder mödans son.

Hvad! är det ära strida här,
  med fräckhet tömma blodet ut?
O värld, stig fram och vishet lär
  och gör på blodig strid ett slut!

Barndomsminnen.

Hur hastigt tiden bort i fjärran ilar!
 Nyss stod jag vid mitt hem, var glad och ung;
ja, åren fly från mig likt snabba pilar,
 jag känner mig så dyster och så tung.
Hvad är mitt lif? en rök, som snart försvinner,
man söker mig, men mig ej mera finner.

Den tid har flytt, då jag bland syskon kära
 såg idel fröjd; i hjärtat glädje var.
Jag drömde då om rykte och om ära,
 som aldrig jag i lifvet funnit har.
Nu står jag här, är böjd af år och möda,
i minnets bok ses många vänner döda.

Min tanke ilar nu till hemmets dalar,
 där glad jag hörde fåglars sång i skyn,
och minnet nu min sorgsna själ hugsvalar,
 min barndomstid står liflig för min syn.
Hvad är all fröjd, som jag har fått på jorden,
mot barndomsfrid jag njöt i friska Norden.

Jag minnes än de höga, vida fjällen,
 där glad jag sprang bland bäckens glatta sten,

jag såg hur månen skönt upplyste kvällen,
och norrsken uti mörka natten sken.
Om denna tid jag nu förnöjsamt drömmer
och minnets bägare i botten tömmer.

Jag mins den bok, som jag i hemmet läste,
dess permar gnistrade af bara guld,
och bokens skrift jag väl i minnet fäste,
jag läste där om allas Fader huld.
Och himlens land så skönt då re'n sågs glimma—,
i lifvets vår fick himlens frid förnimma.

Jag minnes väl det höga, hvita tempel,
där jag fick lyssna till de sköna ord,
där ordets kraft i lära och exempel
i vaket sinn' sig gjorde alltid spord.
O, tanke skön, de kära, ljufva tider!
allt blifver mera skönt, då det mot afton lider.
Aug. 26, 1899.

Vårt lif.

Vårt lif är en strid
från vaggan till graf,
vi drömma om frid,
den tiden ej gaf.

Här trampar man ner
i fejden hvarann
och hånande ler
åt nedtrampad man.

Man tågar framåt
bland bilor och svärd;
med jämmer och gråt
i grafven det bär.

Bland blixtrande svärd
hörs stormarnas brus.
I en döende värld
det finns intet ljus.

I kappan jag ser
en fromhet så stor,
men falskhet där ler
och hatet där bor.

Hvad är detta lif?
  En hägring i sky,
blott fullt utaf kif
  samt jämmer och gny.

Här finns ingen ro
  på ödsliger färd,
ej hopp eller tro
  bland lyx och bland flärd.

Jag slår på mitt bröst
  och fäller en tår,
jag ser ingen tröst
  och hvila ej får.

Jag bidar den tid
  i grafven jag far,
der får jag den frid
  som lifvet ej har.

Aug. 27, 1899.

Orkanen.

Tunga moln sig synas hopa,
åskor dåna ifrån skyn,
stormen synes våldsamt sopa
fram med fasa för min syn.

Himmelen är vredgad vorden,
män'skoverk ses ryckas ner.
O, jag svage här på jorden!
ingen hjälp för mig finns mer.

Hoppets sol i fjärran dragit,
fruktan har fått enhvar fatt,
män med skräck och fasa slagit
uti dödens hemska natt.

Torn och slott ses hastigt falla,
döden fram med makt ses gå,
nödrop ifrån fjärran skalla,
ingen hjälp finns nu att få.

Stormen råder uppå hafven,
härjar öfver vida land,
lägger skaror uti grafven
med en obarmhertig hand.

Se, de rika uti världen
  ryckas bort med stormens dån.
Guldet uppå hädanfärden
  gagnar ej i minsta mån.

Uti Gud kan en hvar hvila,
  äfven uti farans stund;
den, som vill till honom ila,
  hvilar på den fasta grund.

Aug. 26, 1899.

Törnen och tistlar.

Törnen, tistlar alltid växa
  på en jord, som vanskött är,
hon till intet mer kan gagna,
  icke några frukter bär.

Se den lates vida åker,
  där har tisteln slagit rot
och där alltid hvassa taggar
  stinga grymt din hand och fot.

Är din åker full af tistel?
  gå till verket, döda den!
Ryck den upp med djupa rötter,
  så går den ej upp igen.

Verka, låt ej tisteln mogna,
  vidt den sprider ut sitt frö,
ryck den upp i solens hetta,
  där skall den förtorka, dö.

Se'n, där tisteln förr har frodats,
  där skall frukten frodig stå,
och när höstens stormar susa,
  mödans lön du då skall få.

Minnenas röst.

Sköna minnen alltid sväfva
liksom dufvor för mitt sinne,
ila fram på hvita vingar
öfver lifvets vida ängar.
Hemmet i den höga Norden,
hägrar härligt på de skyar,
hvilka inga dimmor nå.

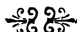
Ålderns mörka dagar komma,
jag går fram med hast mot grafven;
ingen fröjd jag ser i världen,
där ses dödens strider rasa;
blodet strömmar fritt ur såren,
nöden vandrar ibland högar
utaf guld och ädla stenar.
Mammon härskar och förtrycker
nödens barn och mödans söner,
här finns icke hjelp att få.

Jag hör knappt en vänlig stämma,
världen hotar, fräckt den larmar;
skaror ser jag tanklöst vandra

fram på dödens mörka stigar.
Hoppets sol i vester sjunker,
lifvets afton sänder skuggor
öfver lifvets yra lekar,
där blott svek och våld bedrifvas;
dygden, äran farit fjärran,
bort från världens öde fält.

Hvad är det? Hör, minnet ropar
ibland stormar och ruiner:
Kom med mig till flydda tider,
då ej sorgen hjärtat tryckte,
uti lifvets morgon sköna;
ännu kan du tro och hoppas,
fastän svärden hjärtat sårat
uti lifvets svåra fejder.
Ser du ej hur solen glimmar
på ditt hemlands sköna stränder,
ibland haf och gröna skogar,
hvilka pråla i sin grönska
ibland fågelsången sköna!
Ser du icke hoppets länder,
där du drömde barndomsdrömmar;
inga dimmor solen gömde,
där hon sken från fästet höga
på de växter, som du plantat
i din sköna fantasi.
Ännu finnas dessa sjöar,
där du sam på blåa vågor
invid kojan, byggd i skogen,
hvilkens löf är alltid grönt.
O, du minne, som kan lindra,

kväfva oron i mitt sinne,
tysta hjärtats vilda stormar,
gör mig käck i lifvets strider,
att jag en gång sist må segra
uti lifvets stora strider,
hvilka häftigt mot mig rasa
i den onda, vilda tid!

Hoppet.

Hoppet är en gudagnista,
som ses brinna i hvart hjärta.
Tron och hoppet hafva vingar,
hvilka trotsa jordens höjder;
inga svalg dem hindra kunna;
säkert fram de alltid tåga
genom mörka, ljusa rymder.

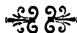
Hvad är lifvet utan hoppet!
Utan hopp ej glädje finnes,
intet ljus på jordefärden,
allt blir mörkt likt svarta natten;
himlens stjärnor tyckas slockna
då ej hoppets ljus ses stråla.

Svår är striden här i lifvet;
hoppet dock den skönt förljufvar.
Tag bort hoppet ur mitt hjärta,
ingen fröjd då mer förnimmes,
hvart jag än i världen ilar.
Hvad är rikdom! hvad är ära
utan hoppet? allt är intet.

Den, som hoppet här har mistat,
nu förlorad re'n är vorden,
ser ej ljus i själfva solen;
emot grafven tungt han vandrar
med ett hjärta tryckt af bördor.

Mången dock sitt hopp här bygger
på den lösa, torra sanden,
fantasiens bilder målas
uti bjärta, rika färger.
Detta icke själen gagnar
på den stora, sista dagen,
då enhvar skall lön undfå.

Upp, o, hjärta tro och hoppas,
bygg ditt hopp på säkra grunden,
att en gång, när stormen hviner,
ej ditt hus då må omstörtas
utaf stormens stora krafter.

Till gudsförnekaren.

Ingen Gud, som styr vår värld,
säger du i tal och skrift,
efter slutad hädanfärd,
evig ro i mörka grift.

Ingen lön finns det att få
utom den, som fås på jord.
Alla, rika, stora, små
dömas ej af skriftens ord.

Hoppet, det är fantasi,
ändas sist vid grafvens rand,
tron kan icke verklig bli,
saknar grund på minsta grand.

Tviflet, det är själens ljus,
otro, det är rikedom,
kyrkan, Herrens rena hus,
blott för nycker till oss kom.

Ingen Gud, men Gud i allt,
icke känd, ej uppenbar,
intet bud han har befallt,
ingen skrift oss gifvet har.

Så du talar, kära själ,
  utan tanke och reson,
tanken din har strandat väl,
  fallit ned ifrån sin tron.

All din lära: "Intet vet"
  har du skrifvit på hvart blad,
hoppet, tron och salighet
  ej rör dig, är lika glad.

Du dock finna skall en dag,
  det en värld i fjärran fanns,
där ej tycket, eget jag
  råda skall i makt och glans.

Mycket finns i världen här,
  som ej nu förklaras kan,
se, en storhet glimmar där,
  vittnar om en upphofsman.

En syn i natten.

Solen synes härligt tåga
sakta ned vid vesterns rand,
och dess klara, milda låga
viker ifrån haf och land.

Natten kommer, striden hvilar
till en annan nådedag,
och den trötta trälen ilar
till sitt hem med stort behag.

Öfver lifvets scener falla
mörkrets slöja, tung och stor,
och de ljusa bilder alla
klädas i det mörka flor.

Mörkrets andar synas fara
fräcka uti rymden fram,
och en väldig, dyster skara
ser jag, klädd i synd och skam.

Norrsken uti natten lågar,
månen gömt sig uti skyn,
dock den dystra hopen tågar
sakta framåt för min syn.

Hvad är det! en sådan skara
  uti nattens ljufva frid?
är det onda andar bara,
  som gått ut till dödlig strid?

Nej, en stämma nu hörs svara,
  det är ljusets tappre här,
lifvets gåtor vi förklara,
  kom med oss, var vis och lär!

Fram en man ur hopen träder,
  han skall hålla lärotal.
Trotsar alla skriftens fäder
  i naturens mörka sal.

Ingen bön mot höjden stiger,
  ingen sång från hjärtat går,
ingen andakt här inviger
  hopen, som här tanklös står.

Talar'n fram för hopen träder,
  stor och mäktig anses han,
talar fritt om tiden, väder,
  tro på Gud han icke kan.

Hånar dem, som tappert strida
  för en lära, himmelsk skön,
de, som här för denna lida,
  säger han, får ingen lön.

Grafven är så stark tillsluten
  att ej Gud den öppna kan,
dödens makt är icke bruten,
  bibelns lära är ej sann.

Jag har kommit, talarn säger,
hit i nattens stilla frid,
och jag ljuset ensamt eger
uti denna nya tid.

Jag höjt vapen emot prester,
emot bibelns store Gud,
uti öster, uti vester
sopas ned hans stora bud.

Se, en skara tändt en låga,
som ej någon släcker ut!
Lifvets stora, sköna fråga
är nu löst af oss till slut.

Vi ej lyda himlens lagar
våra egna följa vi,
den, som gör som han behagar
han är säll, ty han är fri.

Vi nu störta gamla minnen
nya stoder resas opp,
i vår lära I ej finnen
hvad I kallen tro och hopp.

Vi se ned i mörka grafven
utan något himmelskt ljus,
tysta vågorna på hafven,
deras höga vilda brus.

Vi ha löst den trötta anden
ifrån lagars stora tvång,
som ha smidt de hårda banden
uti tiden, mörk och lång.

Uti rymderna vi sväfva,
  vi ej söka ledning där,
ej för himlens Gud vi bäfva,
  ty vår lösen frihet är.

Vi nu alla glada bida
  verkets stora, rika lön,
snart utöfver världen vida
  se vi läran, som är skön.

Bibelns Gud vi ej åkalla,
  bedja ej inför hans tron,
mäktiga vi äro alla,
  draga fram med makt och dån.

* *
*

Uti denna stora hopen
  höres larm och mycken fröjd,
och de höga, hesa ropen
  höres uti himlens höjd.

* *
*

Himlen mulnar, skyar tåga
  fram uti den mörka rymd,
blixtrar fram ur molnen låga,
  hopen för min blick blir skymd.

Stormen kommer, skaran sopas
  ifrån scenen hastigt bort,
modet faller, hjälp! det ropas,
  hvar är det, som var så stort!

Lifvets ängel.

Du jordens son, hvilken ständigt fasar,
då dödens ängel i luften far;
men frukta icke, då denne rasar!
Jag grafvens nycklar om händer har.
Håll ut i striden!
Snart kommer friden
till alla eder, som mig förbiden.

Jag herskar icke likt dödens härar,
blott fröjd och sällhet jag med mig för.
Ej någon män'ska med våld besvärar,
den mig anammar jag lycklig gör,
till alla länder
mig frälsning sänder
och sorg och suckan i fröjd jag vänder.

Jag tjänas villigt af många tusen,
ja, millioner framför mig stå;
de helsa på uti kungahusen,
till lägsta koja de äfven gå.
De lindra nöden,
bortjaga döden,
bli kvar hos män'skan i alla öden.

För deras ankomst de onde bäfva
och draga skyndsamt i fjärran bort;
där mina änglar i ljuset sväfva,
fly mörkrets härar ovanligt fort.
De hastigt tåga
likt blixtens låga;
hvarför de sändas, de icke fråga.

I Herrens världsallt ej finns min like;
åt fallna män'skor jag gifver nåd,
jag herskar också i kungars rike,
och är den högste i deras råd.
Då ingen tänker,
jag enhet skänker
och stridens lågor i hafvet dränker.

Jag vandrar stundom på stormens vingar,
och åskans ljungeld för mina bud;
jag straff i tiden här redan bringar
till dem, som gäckas med Herren Gud.
Då pröfva gäller,
jag hjältar fäller
och deras synder framför dem ställer.

Jag aktar icke på guld och ära,
som världen gör nu i denna dag.
Jag dömer enligt min rena lära
och efter orden i Faderns lag.
Jag synd förlåter.
Den, som begråter
sitt brott, han tages till nåder åter.

Det gagnar icke att mot mig strida
med mänsklig vishet och stora ord.
Jag ensamt råder i rymder vida
och är den högsta på denna jord.
De stjärnor många
på banor långa
du kunde bättre i loppet fånga.

I som förvänden min rena lära
och icke aktar på lag och rätt,
som endast söken er egen ära,
samt främjar lögnen på alla sätt,
som här i tiden
fräckt lagar vriden,
med alla onda I dömda blifven.

Jag sopar jorden med starka händer,
då nådetiden har tagit slut,
och hån och lek uti sorg jag vänder,
då från Guds världsallt all synd skall ut.
Utan förskoning
från Herrens boning
utkastar syndar'n, båd' slaf och konung.

Betrakta öster och se åt vester
och mät ut rymden med vetskap ny!
Beskrif de ljusa och rena präster,
som om mig tala från aftonsky!
De vittna bara
i dräkter klara;
du ser min allmakt, där fram de fara.

Jag ser hvart stoftgrand, som finns på jorden,
jag styr alltsammans med egen hand;
af allt som finns är jag herre vorden
och känner män'skan i alla land.
O män'ska, stanna!
Lyft upp din panna
mot himlen höga, den sköna, sanna!

Ej mina härskaror trötta blifva,
ty kärlek drifver i flygt dem fram.
Mitt lif åt världen jag själf sågs gifva,
jag menlös dog som ett offerlamm.
Det här är gifvet
att finna lifvet,
som Guds profeter ha fordom skrifvit.

O värld, nu lyssna! Se, tiden ilar!
Snart kommer för dig den sista dag,
och åren fara, likt snabba pilar;
då slut är tiden, då kommer jag.
Jag frälsning bringar
på snabba vingar,
och för de döde mitt budskap klingar.

Af tecken många du nu bör lära,
det tiden drager i fjärran bort,
att Herrens dag nu är mycket nära
och nådetiden är mycket kort.
Hvad du bör göra,
det är att höra,
med villigt hjärta och öppet öra.

Sommarfröjd.

Härligt synes solen stråla
ned ifrån den blåa skyn;
i naturen ljusa bilder
framstå sköna för min syn.
Uti lundar fåglar stämma
upp sin glada, friska sång,
och de ljufva melodier
ljuda hela dagen lång.

Uti skogens gröna salar
ser jag idel fröjd och frid,
där den ljufva sällhet råder,
ingen nöd och ingen strid.
Blommorna sin vällukt sprida
i den milda atmosfär
och det sjuka, trötta sinnet
allt en ljuflig hvila ger.

Upp min själ, låt sorgen fara;
af det sköna fritt du njut!
Ostörd glädje kan du ega
ända intill lifvets slut.

Och då dödens ängel breder
sina vingar öfver dig,
i den djupa, tysta grafven
till de döde glad du stig.

Höstkväde.

Nu hör jag höstens vindar gny
och alla sångfåglar fly
till långt aflägsna länder;
ej blommans fägring synes mer,
förgängelse jag endast ser,
hvarthän jag blicken vänder.

Ack, sommar'ns tid är kort i nord!
allt skönt är flyktigt här på jord,
försvinner likt en dimma.
Här är det alltid kamp och strid,
och fåfängt drömma vi om frid,
men föga fröjd förnimma.

När bäst vi vårdat ha vår ros,
då flyr dess fägring fort sin kos,
vi sucka och vi klaga;
vårt fält beströs af gula blad,
så öde te sig land och stad,
då Bore fram ses draga.

Bland storm och köld det finns ett hopp,
och alltid står det uti knopp,
allt jordiskt öfverväger;

ej världens rikedom och prakt,
dess ära och dess stora makt
ett sådant värde eger.

Så storma nu, du kulna höst,
en vår skall gry med frid och tröst,
den lif och fröjd skall sprida;
och ännu skall Guds paradis
florera på sitt forna vis
i denna världen vida.

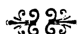
Ren'n sommarn är förliden
och höstens vindar gny,
till långt aflägsna länder
ses sommarfågeln fly.
Allt är så tomt och öde
uti naturens sal:
de sköna scener flyktat,
som såg's i tusental.

Jag sitter i min koja,
utöfver fälten ser,
men ingen ljuflig blomma
nu mera mot mig ler.
Förgängelsen har dragit
sin mantel öfver jord,
och liten fröjd förnimmes
uti den kalla nord.

Jag längtar till de länder
där evig sommar är,
ty jag får inga nöjen
i nordanlanden här.

Här stormar vildt ses rasa
och vintern är så svår,
och långsamt till oss skrider
den ljufva, sköna vår.

I stormar, häftigt rasen!
jag bida vill den tid,
då härlig sommar kommer
med stor och evig frid.
Min själ, den tid förbida!
den kommer nog en gång,
ej mera du då störes
af stormens dystra sång.

Vintern.

Skarpa vindar hastigt fara
  fram med kraft på nejden vid,
öfver täcket underbara,
  som har väfts i vinterns tid.
Se en renhet här på jorden
  i den rena, hvita snön,
om ej den en bild är vorden
  utaf himlens dräkt så skön.

Då ej något här i landen
  visa kan hvad renhet är,
snön är härlig, kom, låt anden
  stanna och betrakta här!
Se på snön, o tunga sinne,
  se en skönhet uti den!
Bär det väl uti ditt minne,
  den föll ren från himmelen.

Se en värld med nejder vida,
  klädd uti den rena skrud,
se en prakt, som den ses sprida,
  är en prydnad inför Gud.

Se på snön, den hvita skära,
som från himlen kommit har,
o, min själ, må du ock bära
här en dräkt så skön och klar!

Vårlängtan.

Jag tröttnat på vinterns stormiga da'r,
  på kölden så bitter och svår;
ej någon förskoning tyrannen har,
  med fasa och skräck han mig slår.

Han byggt upp bryggor på villande haf,
  ja, vågen i bojan han slog,
och blomman den sköna han kastat i graf,
  och sommarens fägring borttog.

Vår jord han klädt i en mantel så ren,
  han fröjdas: naturen står lik.
När sången tystnat på gungande gren,
  då började vindarnas skrik.

Nog synes väl vintern härlig och skön
  bland klippor och höjder i nord,
jag älskar dock våren, i mantel så grön
  han kläder vår vidsträckta jord.

O, vinter, vik bort med kyliga vind,
  jag bidar den leende vår,
den smekar så mildt min frostbitna kind
  och torkar från ögat dess tår.

"Trusts".

Nu ha vi trusts af alla slag,
det flyktar knappt en enda dag,
än nya tag trust tager.
I det man äter, går och står,
i allt vi skåda trustens spår—
i grafven den oss drager.

En syndaflod är trustens makt,
regerar fräckt på hvarje trakt,
den skapar dyra tider.
Vår värld är nu ett fångahus,
i trust finns icke hopp och ljus
för oss i lifvets strider.

Du arma trust, du arga trust,
mot dig jag höja vill min röst
samt bruka och min penna.
Och ända intill dödens dag
dig möta vill med hugg och slag
och bågen mot dig spänna.

Hvad gagna kan min hvassa pil,
min bläck, min penna, feta stil—
trusts öfver allt ses trona!

De trycka ned en mödans träl,
med mörker fylla hvarje själ;
    här ingen de ses skona.

Kom, trust, och tag oss arma mot
och lägg oss döda vid din fot,
    se'n må du fritt regera!
Här uti denna öde värld
med makt du föra kan ditt svärd,
    men då ej skada mera.

Tillfällighets Dikter.

Till Amerika.

Med anledning at kriget på Filippinerna.

Du stora land, så rikt på guld och ära,
  du är ej mer, hvad fordomsdags du var,
du glömt din dygd, din sanning och din lära,
  för våld, förtryck, ditt svärd du fattat har.
Du dragit bort till långt aflägsna länder
  att där ett folk med makt nu trycka ner.
Mot sanning, rätt, du utsträckt dina händer,
  på fädrens lag du nu ej aktar mer.

Nyss såg jag dig för rätt och sanning strida,
  mot våldets makt du sträckte vapnen ut,
du såg till dem, som orätt här fick lida,
  på våldets makt du ville göra slut.
Du sänkte skepp i blåa hafvet djupa,
  med glans gick fram uppå ditt segertåg.
Din fiende sågs ned i grafven stupa,
  i stoftet han vid dina fötter låg.

Du bojan bröt, som våldet hade danat,
  ett folk sig kände en gång åter fritt,
och ingen det väl kunde hafva anat,
  på samma folk du lägga oket ditt.

Men så det gått, förtryckare du blifvit,
  du aktar ej på fädrens gyllne lag,
den de i strid med eget blod ha skrifvit,
  är lika skön ännu i denna dag.

Ve dig du land, som bär den sköna fana,
  den du i arf af dina fäder fått;
de väg för frihet, sanning väl sågs bana,
  men trög har du på deras vägar gått.
Ditt fall är stort, ej mer din sol ses glimma,
  det blifvit mörkt uppå din sköna stig.
Vänd om! vänd om! o, må du väl förnimma,
  att död och skam nu häftigt hotar dig.

Har fädrens blod förgäfves för dig flutit?
  betrakta väl ditt sköna stjärnbanér!
Skall nu den krans, som dina fäder knutit,
  af dig i stoftet skonlöst trampas ner?
Om så det sker, rif också ned de stoder,
  som du till fädrens minne stolt har rest.
Förgät allt skönt du lärt utaf din moder,
  ej mer ditt sinne vid det sköna fäst.

När sist all världen ut i striden drager,
  gå du ock med uppå en blodig stråt,
se noga till att du ej hänsyn tager
  till mödrars sorg och enkors hemska gråt.
Gå ut att folk och länder till dig rycka,
  nedgör de svaga uti blodig strid;
med deras guld du sedan dig må smycka,
  då de nedgått i grafvens ljufva frid.

Tag denna sång utaf en vän från Norden,
som älskar frihet, frid och sanning skön,
och detta land, det skönaste på jorden,
för dettas väl han böjer knän i bön.
Må frid och frihet här i ro få bygga
upp sina slott på höjd och uti dal.
då först som folk vi kunna lefva trygga,
och dö i ro i fridens skugga sval.

England.

Med anledning af kriget med boerna.

Jag hör ett dån, det kommer öfver hafven,
ifrån ett folk, som tror sig känna Gud,
det strider käckt, det trotsar döden, grafven,
samt himlens lag, den Högstes sanna bud.
Ett litet folk det söker att nedgöra,
som lefva vill i frihet, ro och dygd,
och hemmets frid, dess lycka vågar störa
och hopa sorger i den sälla bygd.

En släkt, som länge lyssnat till den lära,
som skön och ren från Judalandet kom,
vill ännu fräckt ett dödligt vapen bära
och fruktar ej för himlens stränga dom.
Den tågar fram med våld och list på jorden,
med hjärtat fullt af hat och vreda stor,
bland våldels makter är den största vorden
och friden ej uti dess hyddor bor.

Nu Englands skuld mot höga himlen räcker,
med guld och silfver ej kan plånas ut,
och tänkaren i hjärtat det förskräcker,
när han besinnar våldets hemska slut.

En rättvis makt skall våldet snart nedgöra
och stifta frid uti vår vida värld,
och intet klagarop skall nå vårt öra,
afbrytas skall hvartenda blodigt svärd.

Så striden då, I våldets grymma makter—
i hoppet bidar jag en gyllen tid—
uppgräf allt guld ur edra djupa schakter,
användem det till blodig, dödlig strid.
Må fridens dufva ingen gren få finna,
hvarpå hon glad och nöjd kan hvila sig,
må hatet fritt i edert hjärta brinna,
gån fram i kraft uppå en blodig stig.

Se noga till att ingen frid förkunnar
i edert land, där ondskan har sin tron,
med bittert vatten fyllen edra brunnar
och detta räck åt mödans arme son.
För krigets lek och honom flitigt öfva,
hans hjärta fyll med hat, beredd för mord;
för allt det sköna hjärtats känslor döfva,
gör honom grym i handlingar och ord.

Gån fram i makt och pryden edra härar,
bekläden dem i guldets rena glans,
dock veten det, mitt hjärta allt förfärar,
i denna prakt blott död och grymhet fanns.
Jag ärar blott den sanna, ädla friden,
som skön och enkel ses på jorden här,
föraktar det, som fått sitt namn af striden,
för mig allt detta blott en dårskap är.

Dec. 6, 1899.

Till Finland.

Med anledning af tzarens ukas.

Du tusen sjöars land,
som nu känt våldets hand,
håll du i striden ut!
Fast svårt det för dig är
och stor är mökrets här,
du segra skall till slut.

Höj sanningens banér!
Hvad kan du göra mer
mot satans stora hop?
Strid ej med köttslig arm,
det såra skall din barm,
höj icke hämndens rop!

Din strid för sanning skön,
skall få sin stora lön
Re'n här i denna tid.
Fäll icke nu ditt mod,
var ödmjuk, from och god
och verka, vaka, bid!

Din fiende så svår
mot undergång snart går
med all sin stora makt.
All världen ser din strid
uti en upplyst tid,
på dig han håller vakt.

En storm skall sopa bort
det, som nu synes stort.
Re'n hörs orkanens dån.
Därföre modig var
i stridens mörka dar,
du ädle Nordens son.

Från land och vida haf
skall den dig lifvet gaf
dig sända lif och ljus.
Och ifrån höga loft
du ser förtryckar'ns stoft
gå ned i dödens hus.

Han nått sitt stora fall,
o, jubla världen all,
fäll icke någon tår.
Från gränder, vida torg
hörs icke någon sorg
då ovän lagts på bår.

Frankrike.

Vid underrättelsen om den orättvisa domen i Dreyfus-målet.

O arma land, som ingen sanning känner,
som lögn och låghet endast hyllning ger!
i vredesmod du bågen häftigt spänner
att utan sak den svage fälla ner.
Du är ett land, som älskar blott att strida,
på brott och mord du blifvit mycket rikt,
och intet land på denna jorden vida,
i hat och ondska med dig nu är likt.

Ej finns ett land, där mera blod har flutit
än uti det, där Dreyfus lida fått.
För lag som landets höga herrar brutit,
han uti band och bojor slagen stått.
O, arma land, som genom lögn vill finna
en frid, som långt från dig i fjärran är!
ty vet: en eld skall inom dig snart brinna,
som dig med rot och grenar helt förtär!

O, värld! stig fram och dina härar rusta!
mot detta land sänd dem i härnad ut!
På landets svek, dess lögn och onda lusta
med vapenmakt gör du ett hastigt slut!

Det är en skam för alla länder vida,
att detta folk skall längre härja så,
och dödens lukt omkring vår värld få sprida,
så ingen hjälp för oss finns mer att få.

Nyss sågs en eld i detta landet brinna,
den våldet ock i tanklöshet där tändt,
en rättvis lön i den de sågos finna,
ett evigt straff dit himlen hade sändt.
I dag ett straff från Domarn i det höga
ha våldets män i tanklöshet dock glömt,
de märka ej att än det skarpa öga
sin vrede icke har tillfyllest tömt.

Den sådd som såtts skall Frankrike få skörda,
än segra skall en sanning, stor och skön,
de brottslige de skola få den börda,
som lagts på fången uppå Djäfvulsön.
En bitter kalk få höga herrar dricka,
den de ha fyllt uti sitt öfvermod,
ja, dödens udd skall dem i hjärtat sticka,
och fritt då strömmar deras hjärteblod.

Jag hör ett dån! Förtryckarn icke anar,
hans dom är när, hans sista timme slår.
En makt till strid nu sina hjältar manar,
och hvarje man på trogen utkik står.
Ve dig, du land, som icke känner tiden,
då du kan fly ifrån ditt stora fall,
och svärdets makt, som föres uti striden
mot dem, som icke akta på sitt kall.

Vid seklets slut.

I mörka moln ses solens glans sig dölja,
och strider rasa i vår vida värld;
ja, stora skaror ned i grafven stupa,
de fällas ned af krigarns skarpa svärd.
Vid seklets slut är ondskan större vorden
uti vår värld än hon i forntid var,
och Mästarns ord, hans lif och rena lära
ett fallet släkte än ej fattat har.

Ur folkets börs det samlas stora medel
för lyx och prakt och för en blodig strid,
och mördarskaror skyddas utaf lagen.
Är detta hvad vi kalla upplyst tid!
Bland lyx och prakt den fattige ses vandra,
han möter sällan nu en hjälpsam hand,
och hat och afund hand i hand ses tåga
dit passionen flammar i sin brand.

I stad, på land ses höga spiror stiga
med stolthet upp emot den blåa höjd,
de peka dit där inga strider rasa,
hvar evigt härskar idel frid och fröjd.

Men friden skön högst få nu ha lärt känna,
som byggt en boning för den Högste här;
se seklet flyr i mörka moln och dimmor,
och på en bättring ej förhoppning är.

Jag vandrar fram på denna jorden vida
och skådar slott, där rikedomen bor,
en fasans blick mig möter hos den rike,
han har ej frid, nej! endast fruktan stor.
Det guld som han från arma trälar röfvat,
han snart en dag skall lemna få igen,
ty hämndens tid för honom snart är inne,
och makt och våld ej kan afvända den.

Jag ser en hop, som hånar himlens lagar,
den trotsar Gud, en världars upphofsman,
och Skaparns makt, som synes alla dagar,
den icke vill ej heller fatta kan;
den ler åt allt, som Andens kraft oss gifvit,
och bygger på en egen teori,
på dödens stig sig glad och lycklig känner,
allena tror sig vara säll och fri.

En väldig ström igenom tiden brusar
den sopar ned hvad rätt och sanning är,
och dödens vapen uti natten glimmar,
de bäras fräck af satans stora här.
För sanning skön så få nu synes strida,
man kämpar här för egen vinning blott.
De, som med allvar bära ljusets vapen,
i världens ära ej ha del och lott.

Snart är det slut på striden här i världen,
en fridens dag skall snart med glans ingå;
då alla trogna, som för sanning kämpat,
ett evigt lif med Kristus skola få.
Ett annat sekel icke skall försvinna
förrn friden rår uti vår onda värld.
I denna tid, hvarom profeten talat,
till plogbill skall förvandlas blodigt svärd.

* *
*

Med vaken blick jag står vid seklets slut
och skådar tidens strid.
I strida strömmar blodet tömmes ut
utöfver jorden vid.
Härar tåga
fram i blod,
ingen bäfvar,
kraft och mod.
Svärdet höjs med kraftig arm
under krigsmusikens larm.
På Mästarns lära
ej akt man ger,
man svärd vill bära
och hugga ner
sin arma broder i dödlig fejd
och nöd utsprida i vida nejd.

Hvar finns den frid, som ut från Mästarn gick?
Blott få den fattat har!
Af läran skön, som vi från himlen fick,
ej mycket nu är kvar.
Man skönt predikar
om ro oeh frid,

men andas alltid
blott hat och strid.
Mörkret täcker vida jord,
ljus ej finns i syd och nord.
Här härskar natten
för jordens son
och vida vatten
upprörs med dån,
där seglar mången nu uti kvaf,
går utan hopp i den mörka graf.

Till konungen.

Du ädle drott, som styr två land i Norden
med vishet, råd och ej med våldets makt,
därföre du nu högt är älskad vorden
på hvarje ort, där du ditt rådslag lagt.
En fridens konung du bevist dig vara,
du afvändt krig med mycken nöd och fara.

Du älskar mest att främja konster sköna,
i lärdom stor du därför störst nu är.
Med glädje, frid dig himmelen ses löna
i härligt mått ren uppå jorden här;
och änglahärar dig i slottet skydda,
du älskas högt uti palats och hydda.

Hur mången mäktig stolt sitt namn har ristat
med blodig stil uppå historiens blad,
men äran stor de fleste hafva mistat,
de glömda bo uti de dödes stad.
En gyllne skrift man ser på deras grafvar,
men ingen vän det höga namnet stafvar.

Du söker ej att vinna rykte, ära
med blodigt svärd som dina fäder gjort,

du frukta tycks för krigets grymma lära,
 för hvad en värld vill kalla högt och stort.
Omkring din tron nu Sveas barn sig samle
och äre dig du ädle, höge, gamle!

O, sälla land, dig leda säkra händer,
 du ledes väl uti den sälla frid;
en vishet stor all fara från dig vänder,
 som ständigt hotar i en stormig tid.
Må Sveas konung länge styra Norden
och främja fridens sak på hela jorden!

Otto von Bismarck, hertig af Lauenburg.

* den 1 april. 1815—† den 30 juli, 1898.

Stor sorg i vida världen rår,
en våldig kämpe lagts på bår,
för döden sågs han falla.
Den, som till folken förde skräck
och uti strid sågs stark och käck,
var svag likt mänskor alla.

En man af blod och stålsatt järn
fann ingen hjälp, såg intet värn
för dödens skarpa pilar.
Han slogs i stoftet skonlöst ner;
en storhet! hvad är denna, när
hans stoft i grafven hvilar?

Han stred för jordisk makt och glans
och värdslig ära den blef hans,
blef stor och hög i världen.
Han likt en fyrbåk kraftigt sken
på stridens fält, i blodig scen
ibland de skarpa svärden.

Hans namn må skina skönt och klart
för fåfäng värld så underbart,
det gagnar ej den döde.
En jordisk ära, hvad är den?
den ger ej rum i himmelen,
den är så mörk och öde.

O, värld, betrakta hjältens lif:
har han ej stiftat strid och kif
bland jordens stora länder!
Och för att nå sitt stora mål
han höjde argt sitt skarpa stål
med sina starka händer.

Han tusenden i graf nedlagt
med häftig strid, med svärdets makt—
dig store jag beklagar....
Han ned i stoftet länder slog
och stora byten från dem tog
med våldets grymma lagar.

Ett hämndens rop från tusen går,
och upp till himlen detta når;
ja, både barn och maka,
de hafva druckit oförskyllt,
den bittra kalk, som kämpen fyllt,
fått mycken fröjd försaka.

En värld må kalla honom god—
han har dock spillt ut mycket blod,
och hvem kan räkna morden,
som kämpen i sin makt begått?
Han för allt guld och ära fått
af väldige på jorden.

Så hvila nu från blodig strid,
du kämpe, uti grafvens frid!
  Vi dig ej kunna döma.
Vår blick är därtill allt för svag;
du framstå skall på domens dag
  för fadern vår, den ömma.

Sin lön då alla skola få
och rättvist den skall falla då
  för både små och stora.
Den, som ej funnit här sin rätt,
skall finna den på härligt sätt
  och ej den mer förlora.

Aguinaldo.

Hell dig du frihetskämpe stor,
som trotsar våldets lagar!
Hos dig en äkta storhet bor
i stormens mörkr dagar.
Du visar dig ha kraft och mod,
du aktar icke lif och blod.

Emot ett land, som mäktigt är,
du höjer högt din fana;
ett litet folk dig hjälp beskär
och dig till kamp ses mana.
Vid sanning, rätt du fast ses stå,
hvad utgång kampen hafva må.

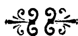
Du dragit ut mot våldets makt
med blott en liten skara;
en vishet du och städs framlagt
som värd är att bevara.
Du gifver våldet många sår,
om ej med seger mot det går.

Förakt skall blifva våldets lön
en dag det sist skall fällas,

då sanning en gång strålar skön,
  skall lögn i mörkret ställas,
och våldets stolta, fräcka män,
de skola störtas sist med den!

Hell dig, du ringe, käcke man,
  ditt namn jag ej vill glömma.
Din sak är stor, ja, skön och sann—
  så är, om rätt vi döma;
den frihet, som du söker här,
din egen det förvisso är.

Om du likt jagadt villebråd
  för våldets makt må flykta,
så skola likväl stora dåd
  från dig ej blifva ryckta.
Om du förgås i dödens famn
för evigt lefva skall ditt namn.

Till skalden Ludvig.

Vid mottagandet af hans diktsamling.

Jag hör en sång, dess toner väldigt brusa
igenom skogen, öfver slätten stor.
De ljuda skönt, de likt favoner susa
se'n afton klädt sig i sitt mörka flor.

En skald jag hört, hans sång har nått mitt öra,
där jag i lunden uti kvällen låg,
hans rykte hört, men sångarn ej fått höra,
han först nu fröjdat mig uti min håg.

Hvem lärde dig, jag så i enfald frågar,
att sjunga så i tidens mörka natt?
Din sång är skön, af himmelsk eld den lågar;
ack, lycklig den, som fått en sådan skatt!

"I fjärran land" du målat har det sköna,
en tafla klar, som aldrig blekna skall.
Hur säll är den, som himmelen fått löna
med det, som icke bringas uppå fall!

Jag hör din sång är ifrån höga Norden,
där Davidsharpan en gång fordom kvad.
Din sångmö stor har kraft och klang i orden,
i skriften din ses perlor i hvar rad.

"Hvad sjöng jag för". Hör här ett härligt kväde,
  det hvarje hjärta måste fröjda här.
I tidens barn framför den sångar'n träde,
  han himlens vishet eder tydligt lär.

Din sångmö skön är stundom hög i sången,
  ej fattas kan af den i kojan bor,
hon bär en dräkt, som är för rik för mången
  hon tågar fram liksom en drottning stor.

Dock enkelt språk hon stundom äfven talar,
  hon ter sig ofta i en enkel dräkt,
fast hon är danad för de höga salar,
  hon talar villigt till en lägre släkt.

Tag nu den sång, som kommit från den ringa,
  en liten krans af några gröna blad,
han därmed dock en hyllning ville bringa,
  o, tag den mot, du sångare så glad!

Nu är jag säll och lycklig här i världen:
  en härlig sång i fjärran land jag hört,
den lyser upp den mörka pilgrimsfärden
  och himlens land mig närmare den fört.
Dec. 1899.

Andree.

Ack, Andree borta är
  vi känna ej hans öde,
de mödor han utstod
  om han gått till de döde?
Vi se blott några spår
  uppå en farlig färd
och höra här hans namn
  uti den vida värld.

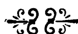
Vi stå med sorgsen blick
  och skåda hän mot polen
mot hvilken Andree for
  likt örnen går mot solen.
Vi se en stjärna klar,
  som vänligt mot oss ler,
men om den store man,
  oss ej upplysning ger.

O, värld dröm om dens namn,
  som flög mot nordens trakter,
där vetenskap och konst
  ej nått de djupa schakter,

ett land där mörker bor
  i ändlös evighet,
ett land, där kölden rår
  och ej af sommar vet.

I sagan skall den man
  för evigt, evigt lefva,
som uti ljusets tjänst
  för döden ej sågs bäfva.
Fast ej hans stora dåd
  med framgång krönt här var,
hans namn skall stråla skönt
  likt Nordens stjärna klar.

Dec. 20, 1899.

Till W. J. Bryan.

Under valkampanjen 1900.

Du sanningens kämpe, jag ärar ditt mod,
du strider för sanningen sköna;
din makt synes ringa, men viljan är god,
med seger dig denna skall kröna.
Den här, som du möter är mäktig och stark,
och väldiga skatter den eger,
dess stig är dock slipprig och ojemn den mark,
där denne har slagit sitt läger.
Frukta ej därföre hånarens larm,
med eget vapen han sårar sin barm.

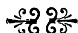
Den, som icke aktar de lagar och bud,
som stiftats af vördade fäder,
som dyrkar blott mammon, den okände gud,
och sig med förtryckaren gläder,
densamme skall bo på den ödsliga mark,
där sol och ej måne ses skina,
där vindar käns härska med kyla så stark,
där demoner mot dödskallar grina.
Detta skall blifva förtryckarens lott,
i landet det sälla han arf ej fått.

Höj fanan med allvar, du kämpande man,
stig fram inför skränande skaror,
och vet, att ingen än seger här vann,
som fruktat för hotande faror.
Strid du med vilja och strid du med håg,
var viss om din härliga seger,
ty bistånd du eger af hög och af låg,
i detta din styrka du eger.
När in uti hvita huset du går
med sanningen sköna segrande står.

Den sol, som har glimmat i hundrade år
och mörker från jorden fördrifvit,
allt skönare då uti öster uppgår,
då landets fader du blifvit.
Må sedan förtryckar'n få bo i det hus,
där sol och ej måne ses glimma,
men vandra du själf uti sanningens ljus,
du glädje och frid skall förnimma;
låt landet få njuta af ro och frid,
kall hem våra härar från blodig strid.

Vår fana skall vaja i rymden den blå,
och vittna om frid och om lycka,
och alla först fröjdas, när stora de små
med makt och med våld ej förtrycka,
ja, jublet skall ljuda från haf och till haf
i dessa snart kommande dagar,
då våldet, förtrycket nedlagts i sin graf
med sina förderfliga lagar.
För detta vi strida, för detta vi stå
och fram emot seger med visshet vi gå.

Låt fienden tala om segrar den vann,
  med ära i försvunna tider.
allt gagnar till intet, då icke den kan
  mer kämpa i sanningens strider,
då han ej mer följer de fäder som gått
  framåt med sanningens fana,
som troget vid rätt och vid dygd hafva stått
  och gått dit plikterna mana.
I dag vid minnena sköna vi stå,
de visa vägen, dit vi skola gå.

D. L. Moody.

Vid hans död den 23 December, 1899.

En vingårdsman ur tiden gått
  till dödens mörka hus,
han uti rägn och solsken stått,
  i stormens vilda brus;
han trotsat hån, han trotsat strid
och främjat städs den sanna frid,
för rätt han stred, mot ond och god
  bar samma ädelmod.

Den törstige han vatten gaf
  ur källans friska språng,
bar lifvets ord till kung och slaf,
  till slott och kojan trång;
på gränder och på vida torg
han lindrat nöd, han lindrat sorg,
och nu stå skaror vid hans bår
  och fälla sorgens tår.

Fast han är död, han talar än
  till jordens fallna släkt,
hans röst vi höra om igen,
  förnimma Andens fläkt;

ifrån hans djupa, mörka graf
hans ord än gå från haf till haf,
och mången fattig syndaträl
får frälsning till sin själ.

Hur säll är den, som vishet fått
att strida såsom han,
som Herrens nåd här rätt förstått,
följt läran ren och sann;
den skall på domens dag med fröjd
bli förd till ljusets sälla höjd,
och där bland frälsta skaran stor
få vara där Gud bor.

Så hvila då från kamp och strid,
från mödor och besvär,
och i din graf förbid den tid,
då Gud dig lön beskär;
han lönar ej likt män'ska svag,
men efter nåd från egen lag.—
Du kämpe, full af tro och hopp,
du ändat har ditt lopp.

Robert G. Ingersoll.

Vid hans död.

Så hvila från strider, beryktade man!
Din aska dock vittnar för världen,
det himmelens lära ej nedgöras kan
och fåfängt dra' kämparne svärden
mot Gud och hans lära, den evigt består,
är alltid densamma från år och till år.

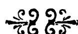
Den lära du hädat än glimmar så skön
för trötta och fallna i världen,
de trogna nu bida i hoppet sin lön,
då slut det har blifvit på färden.
I fjärran de skåda det härliga land,
där böljor ej hota och slå emot strand.

Din blick för det sköna, allt evigt var skymd,
du såg intet hopp för de döde,
för dig var allt mörkt i oändelig rymd
och för dig var världen så öde.
I blomman den sköna ej Skapar'n du såg,
ty öfver ditt sinne en dimma det låg.

De murar du stormat än fasta ses stå,
du föll i den ojämna striden,

med vapnen du fick ned i dödsdalen gå
och snart är du glömd utaf tiden.
Din vishet blott vittnar om människa svag,
som intet förmår emot sanningens lag.

O, tanklösa värld att så prisa en man,
som stred emot sanningen sköna,
som vishet och sanning i lifvet ej fann,
ej Herre, som dygderna löna.
Om du går den väg, som tviflaren gått,
din uppgift i lifvet du icke förstått.

Vid O. A. Larsons begrafning.

Uppläst i svenska baptistkyrkan i Menominee, Mich., den 26 Oktober, 1899.

Du lämnat oss, vår broder kär,
du var med oss en liten tid.
Ack! allt vi ega flyktigt är,
det flyr sin kos bland kamp och strid.

Se döden ständigt bland oss går,
han fäller unga, gamla ner;
den ros, som nu i fägring står,
i morgon icke finnes mer.

Vårt lif i denna mörka värld
är idel strid och möda blott,
men lycklig den som på sin färd
ett himmelskt ljus i hjärtat fått.

Han fruktar icke död och graf:
i tron han har ett evigt lif,
och seglar trygt på tidens haf
i häftig storm, bland strid och kif.

Hvad är all jordisk glans och makt
mot evigt hopp och friden skön?
fast döden oss i grafven lagt,
så följer oss en evig lön.

O, män'ska, stanna nu och lär
  att blifva vis på denna jord
och fruktan i ditt hjärta bär
  för Herrens bud och sanna ord.

Se'n kan du trygg mot döden gå
  med evig fröjd uti ditt sinn';
om Jordans böljor häftig slå,
  de störa icke glädjen din.

Har du ett himmelskt hopp, min vän,
  din tröst i det att Kristus dog,
då hopplöst du ej sörjer den,
  som döden här ifrån dig tog.

En härlig dag skall skön ingå:
  den döde snart skal väckas opp,
och evigt lif han då skall få,
  det är vår tröst, vårt fasta hopp.

Vi tro att snart vår döde bror
  skall möta oss på lifvets strand,
och där bland frälsta skaran stor
  lofsjunga Gud med palm i hand.

Till Hattie Berglund.

På hennes nionde födelsedag den 31 December, 1899.

Då året ändade sitt lopp,
  såg du här dagens ljus.
Må du i tro, med evigt hopp,
  gå fram på jordens grus!

Du än ej någon aning fått
  om denna onda tid;
dig världens stormar icke nått,
  du ser ej tidens strid.

Din sol kan skymmas för en stund,
  det mörknar i det blå,
dock uti nöjets gröna lund
  du leker glad ändå.

Ja, lek, var glad i unga år,
  men slös ej tiden bort,
ty snart med sorg du lära får,
  att den var mycket kort.

Då du har nått din middagshöjd,
  låt glädjen följa dig,
må Herrens frid och stora fröjd,
  upplysa få din stig!

När sist din sol ses sjunka ner
  vid vesterns vida rand,
må då den lön, som Herren ger,
  bli din i himlens land!

Tag mot den krans jag bundit här
  af några gröna blad,
och när min vandring slutad är,
  jag bor i dödens stad,

Mitt ringa namn i minnet haf,
  tänk på en ringa vän,
gå någon gång fram till min graf,
  strö blommor uppå den!

Vid min moders död.

Den 18 Juni, 1900.

Ett budskap har kommit till mig öfver hafven,
min moder hon är icke mer,
hon har gått till hvila så nöjd uti grafven.
I tanken jag henne dock ser;
jag ser dessa ögon, som ömmat för mig
och följt mig så troget på mödosam stig.

De händer mig vårdat på plågornas läger
nu fjättrats för alltid, o, död,
du skonar ej något, det bästa man eger,
du sprider blott sorger och nöd!
Här vandra vi alltid i fruktan så stor,
ty döden, den grymma, här städs bland oss bor.

Hvad gagnar att klaga, då döden har tagit
en moder, den trognaste vän,
då hon uti fjärran ifrån mig har dragit,
hon kommer ej mera igen.
Dock minnet af henne förljufvar min tid,
och skänker mig styrka i möda och strid.

Hur tom är ej världen, se'n vänner försvunnit,
då ensam i striden man står,
den fröjd och den glädje man fordom har funnit
försvinner med flyende år.
Ja, lifvet sig visar blott vara en dröm,
och dimmor sig hopa vid dödsflodens ström.

Hvad gagnar att sucka, hvad gagnar att klaga,
hvad vinnes med tårar och sorg?
Nej! bort med den oro, som endast vill draga
min själ in i dödsrikets borg.
O, må jag af sorgen ej blifva nedböjd,
i pröfningen känna mig tacksam och nöjd!

Då vänner i grafven hastigt ses fara,
du död kommer modig och stark,
som ungdom och ålder, ej någon vill spara,
ej rosen i grönskande mark,
må sorgen jag möta med mod och med hopp
samt blicka med glädje mot himmelen opp!

Hundra år.

Parodi till J. B:s poem: "På hundrade årsdagen af G. Washingtons död".

Ett sekel flytt se'n han blef död,
han, som var landets far,
han, som åt väldet svärdet böd
i stormens mörka da'r.
Han, som för frihet, sanning stred,
mot våldets stolta, djupa led,
ej med sin ande mera rår
nu som för hundra år.

Ett sekel flytt, han finns ej mer
den mäktige, som slog
en väldig här i stoftet ner
och äran från den tog.
Han slumrar i sin djupa graf,
han, som åt landet frihet gaf;
det följer icke mer hans spår
nu som för hundra år.

Ett sekel flytt, en annan släkt
vi se i hjältens land,
den tågar fram i blodig dräkt
med svärdet i sin hand,

den rifver ned i öfvermod
de murar, hvarpå hjälten stod.
Ej mer mot ljuset släktet går
  nu som för hundra år.

Det öfvar våld i smått och stort
  på land och vida haf;
det tågat till en fjärran ort
  och gräfver där en graf
åt frihet, som i arf vi fått
af hjältar, som i strider stått,
där djärft de togo banesår
  för öfver hundra år.

"Hvad förr var tretton stater små"
  vi blicka med förakt,
och ingen aktar mera på
  hvad landets fäder sagt.
Vi trotsa deras sköna lag
och handla efter vårt behag.
I dag vi se hur våldet slår
  just som för hundra år.

Ett sekel flytt, det var så kort,
  men allt förändrats här.
Det, som nu synes högt och stort,
  för mig en dårskap är.
Ett släkte jag här kallar stort,
som alltid handlat som det bort
och frihet, sanning rätt förstår
  nu som för hundra år.

Från oss ses seklen hastigt fly,
hur kort är denna tid!
Se, åren, som i fjärran gry,
oss bringa kamp och strid.
Här kämpar fattig, kämpar rik,
och människan, sig alltid lik:
nog utaf guld ej aldrig får
nu som för hundra år.

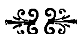
Uti den strid, som jag nu ser
på denna nya jord,
en Washington ej leder mer
med handlingar och ord.
Hans ande flytt till fjärran land,
och svärdet höjs med blodig hand;
mot sanning fräckt en skara går
nu som för hundra år.

Ett sekel flytt, ja tiden går,
följ med, du onda värld!
snart hvilar du uppå din bår,
och slutad är din färd,
se'n skall din lön ock följa dig.
Om väl du följt den smala stig,
det sälla land likt den du når,
som dog för hundra år.

Yfs ej af dina fäders namn,
du yra, stolta hop,
som våldets vapen bär i famn,
fräckt höjer vredens rop!

Hvad gagnar dig, hvad fädren gjort,
hvad de uträttat uti stort,
om du ej gör, hvad du förmår
nu som för hundra år.

Jag böjer mig vid hjältens grift
i tidens storm och larm,
jag känner af historiens skrift
en man för sanning varm,
en man med sinne och med håg
för män'skans väl, för hög och låg.
Hans storhet jag beundra får
fast död för hundra år.

Stormens ängel.

Vid underrättelsen om den fasansfulla orkanen i Texas den 8 September, 1900.

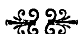
Stormens ängel breder sina vingar
grymt utöfver stad och land;
död, förödelse han skonlöst bringar,
sliter alla ömma band.
Hafvets vågor han mot himlen höjer,
höga torn likt bräckligt rö ock böjer,
jorden darrar för hans starka arm.

Ned i gruset störtas stolta städer,
lyx och prakt han störtar ner;
på den stig, som stormens ängel träder,
ingen glädje finnes mer.
Hemmen sköflas, vida land bli öde,
ingen räknar talet på de döde,
hög och låg han skonlöst sopar bort.

Döden tager sina skördar rika,
grafvar ser där glädjen log,
fort ses rikedom för makten vika
där som döden grymt framdrog.

Helsans rosor skydda ej för döden;
uti detta lifvets många öden
stiger styrkan ned i tidig graf.

Stora skaror ser jag framåt tåga,
döden vallar noga dem,
alla, lärd och olärd, höga, låga
hafva grafven till sitt hem.
Efter denna bittra jordestriden,
finna de i grafven sist den friden,
som ej denna lifvets möda gaf.

I krigstid.

Hör, hur krigets åskor ljunga
  på land och vida haf!
Se, hur män så raska, unga
  gå ned uti sin graf.
Nu dödens ängel sväfvar
  bland armod och bland nöd,
dock hjälten icke bäfvar,
  han tågar mot sin död.

Jag skådar stora skaror,
  de tåga fram i takt,
de trotsa alla faror
  i dödens mörka trakt.
I deras hjärtan brinna
  de eldar satan tändt,
ty där kan ingen finna
  ett ljus, som Skaparn tändt.

Att mänskan så kan falla
  från allt hvad heligt är
och sina dygder alla
  helt så förlora här,

att hat och vrede brinna
  så fritt i hennes själ,
och icke vill besinna
  sitt eget sanna väl.

Se människorna rasa
  likt vilddjur på vår jord,
de sprida död och fasa
  i söder och i nord;
och tidens dårskap räcker
  upp emot ändlös sky,
i hjärtat mig förskräcker,
  hvart skall jag arme fly!

Jag blickar öfver världen,
  där hör jag nödens rop;
där föras skarpa svärden
  af dödens mörka hop,
och stora skaror stupa
  för svärdet såsom strå;
ja, ned i grafven djupa
  de alla hastigt gå.

Dec. 18, 1899.

Vid årsskiftet.

Så lyktar än ett år sitt lopp
med all sin stora strid;
det fordras tro, ett evigt hopp
i stormen af vår tid.
Det gamla år i tidens haf
bland vågor sjunker ner,
den fröjd, den strid det hjärtat gaf,
det nya äfven ger.

Hvad är vårt lif i denna värld?
En strid för dagligt bröd;
bland bilor och bland blanka svärd
vi hotas jämt med död.
Ej mycket ljus jag märka kan
ifrån den mörka skyn,
här ser jag sorgen hos hvar man,
den visas i hans syn.

Det gångna år blef dränkt i blod,
det flöt på haf och land,
och, mången i sitt hjältemod
föll död med svärd i hand.

Nu susar vinden på dens graf,
som nyss i helsan brann,
ja, snart afbröts den vandringsstaf,
som bars af modig man.

Ack, hvem kan tolka tidens strid?
dess sorger och besvär?
här finns ej fröjd, ej någon frid
bland dödens stora här.
Här sopas skaror hastigt bort
af dödens skarpa vind,
och rosen synes vissna fort
på jungfruns sköna kind.

Det gamla år försvunnit har,
ett nytt framträder skönt;
det stiger upp med sol så klar
i hoppets krona krönt.
Stig fram i fröjd, du nya år,
gör du min framtid ljus!
mot dig i tro och hopp jag går
i stormens vilda brus.

Vid julhögtiden.

I.

Den glädjens högtid är nu här
som om Guds godhet vittne bär,
påminner om Guds frälsning,
och änglaskaror uti skyn
sig visa för en andlig syn,
medföra himlens hälsning.

Från himlens höga, vida hus
vi fått ett härligt, evigt ljus,
det lyser skönt i natten.
Det strålar uti stormens brus,
i aftonvindens milda sus,
på högt upprörda vatten.

Det är vår tröst att Kristus kom
med evigt lif, Guds rikedom,
för låga och för höga,
om vi ej jordisk rikdom fått
och lida brist i stort och smått,
det blott betyder föga.

Ty världens strid så snart förgår
de flykta fort de korta år,
sen få vi himlen ärfva.
Ack, lycklig den, som kämpat så,
att han kan lifvets krona få
där inga strider härja!

* * *

II.

Nu hoppets stjärna vänligt ler,
ty Herren själf har stigit ner
från himlens höga salar.
Han kommit ifrån Faderns hus
och medfört himlens rena ljus
till jordens mörka dalar.

Till Betlehem med fröjd vi gå
att Jesu-barnet skåda få,
han föddes där så ringa;
och stjärnan med ett härligt sken
på himmelen, så blå och ren,
skall oss till stallet bringa.

Vi fröjdas: stjärnan lyser än
för alla trogna, vise män,
som frälsning vilja finna;
i tron de skåda henne här
bland lifvets sorger och besvär,
så skönt hon synes brinna.

O, hvilket skönt och saligt hopp
från Betlehem har stigit opp
för hela vida jorden.

Den staden icke glömmas skall,
predikas nu för världen all,
  i söder och i norden.

Den Konung, hvilken föddes där,
den största segerhjälte är,
  han evig seger vunnit;
han prisas skall, då kungars namn
försvunnit uti dödens famn
  med äran, som de funnit.

Hans spira långt skall sträckas ut,
då tidens larm har tagit slut
  och världens troner falla;
och från de frälstas stora hop
skall då ett högljudt segerrop
  vidt öfver jorden skalla.

Med jubel och med salig fröjd
vi prisa Gud i himlens höjd;
  ett skönt och ljufligt minne
framstår för oss med stort behag
på denna minnesvärda dag—
  det fröjda kan vårt sinne!

Religiösa Dikter.

Det finns en Gud.

"Dårarne säga i sitt hjärta: 'det finnes ingen Gud'." Ps. 53:2.

Det finns en Gud, som allting styr;
han hvarje stoftgrand ser.
Han råder, när som dagen gryr
och när vår sol går ner.

Det finns en Gud, han råder väl,
han hjälper i all nöd;
åt hög och låg, åt kung och träl
han skänker dagligt bröd.

O tanke stor, hvem fattat än
en vishet underbar!
Betrakta jorden, himmelen,
vår Gud allt skapat har.

Du dåre, som förnekar allt,
som rör vår store Gud,
som hånar det han har befallt,
ej aktar på hans bud.

Hvem tände elden i vår sol;
hvem prydde skyn så skön?

Hvem satte jorden på sin stol
  och klädde den så grön?

Hvem styrer stjärnan i dess lopp
  och jorden på dess rund?
Hvem styr hvarenda himlakropp
  så säkert hvar sekund?

Om du ej ändå vill förstå
  en sak så uppenbar,
du uti mörker städs får gå
  och ingen vishet har.

Den sanna glädjen.

I Gud allena glädjen finns,
  uti hans sanna ord,
all annan fröjd blott flyktig är
  på denna mörka jord.
Ack mången söker glädje här
  i världens yra dans,
men finner sist med kval och ve,
  där ingen glädje fanns.

I Gud allena glädjen finns,
  den glädjen ej förgår;
då världens nöjen nå sitt fall
  den ensam då består.
O, vill du blifva nöjd och glad
  och få i hjärtat frid
så sök här Gud uti hans ord
  och lek ej bort din tid.

I Gud allena glädjen finns,
  ett skönt och evigt hopp,
han gifver helsa, lif och ro
  till både själ och kropp.

O, hvilken rikdom hos vår Gud
för hvarje fattig själ!
Det finnes frihet skön att få,
tag den och allt blir väl.

I Gud allena glädjen finns,
hör, du, som fjärran går
ifrån din faders rika hus
och ingen glädje får!
Hvad söker du i världen vid,
som kan dig hugnad ge?
Sök glädjen där den endast finns,
om du vill glädje se.

Hvad är all världens makt och glans
mot glädjen uti Gud?
Hvad är den fröjd, som världen ger?
ett tomt och flyktigt ljud.
Allt ilar bort med himlens vind
och synes icke mer;
då själen söker fatta det
af sorg den tryckes ner.

Jag lägger mig i Faderns famn
och hvilar glad och nöjd;
fast arm och fattig, är min själ
dock likväl full af fröjd.
Jag tågar fram mot himlens stad
med hjärtat fullt af hopp.
I natten mörk jag bidar glad
den sol, som skön går opp.

En trogen vän.

"Denne mottager syndare." Luk. 15:2.

Jag vet en vän, som ej likt många andra
ses någon svika uti sorg och nöd.
Han här sågs ofta ibland svaga vandra
och var för dem ett troget, säkert stöd.
Han sökte dem, som fruktades af alla,
och hjälp de fingo af hans milda hand;
den, som hans namn då ville blott åkalla,
blef löst från syndens alla hårda band.

Det finns en vän, när andra vänner svika,
i alla skiften städs han lika är;
han är en vän för fattiga och rika,
han deras sorger ömt och troget bär.
Han är oss när, fast han gått till det höga;
han vårdar ännu här sin svaga hjord,
han följer den med mildt och vaket öga,
han föder den med lifvets rena ord.

Det finns en vän för dig, som saknar vänner,
till honom trygg med dina sorger gå;
din brist och nöd han mycket noga känner,
och hjälp i allt du kan af honom få.

Ej sår det finns, som icke han kan hela,
för honom ingen sjukdom är för svår;
till honom skynda, sen dig skall intet fela,
och glad och nöjd du fram i lifvet går.

Det finns en vän, med känslor rena, ömma
för svaga barn i lifvets hårda strid;
en värld han skall med sina lagar döma,
men frälsa dem, hos honom söka frid.
Snart kommer han från himlens ljusa salar
och tager hem sin lilla, svaga hjord,
som vandrar här i dödens mörka dalar
och aktar troget på hans rena ord.

Jag vet en vän, ack, hvilken tröst för själen,
som ingen vän i hela världen fann!
Han frihet ger åt arma syndaträlen,
ja, ingen brottsling ännu afskyr han.
Ack, kommen nu, I världens trälar alle
och tagen mot er bäste, trogne vän,
enhvar sin sak åt honom anbefalle,
och lägge upp sin skatt i himmelen.

Ett ord till den missmodige.

Trötta själ, som ständigt drifves
af en oro mycket svår,
ro och hvila dig ej gifves
på den väg, hvarpå du går:
all den lycka du ses jaga,
längre bort från dig tycks draga.

Tror du guldet hvila skänker?
se den rike i sitt slott,
all den lyx, hvari han blänker,
medför strid och oro blott!
Sorger alltid honom trycka,
han ej känner fröjd och lycka.

Världens gud är svår att tjäna
gifvar ingen mödans lön,
kan ej ro och frid förläna,
han ej hör den armes bön.
Intet ljus finns i hans boning,
känner icke till försoning.

Vill du mänska lycklig blifva,
finna ro till själ och kropp?

låt då världens strid ej drifva
  dig från evighetens hopp.
Världen är så mörk och öde,
hon blott hugnar andligt döde.

Glädjen ler ifrån det höga,
  sviker ej en enda man,
som med lugnt och hoppfullt öga
  upp mot himlen blicka kan,
som ej fästad är vid jorden,
är en gäst och främling vorden.

Skulle allt i världen svika,
  vänner, pengar—allt du har;
vet då; alla äro lika,
  då en graf vårt stoft mottar;
nakna kommo vi i världen,
så vi också sluta färden.

Himmelsk rikdom ej försvinner,
  evig glädje skänker den.
Den, som den i sanning finner,
  får den med i himmelen.
endast den är värd att söka,
må vi alla den föröka!

O, min vän, var vis och börja,
  vandra uti Herrens bud,
så skall han dig väl försörja,
  ställ ditt hopp alltjemt till Gud.
Lef så lycklig alla dagar,
jubla du, då andra klagar.

Gå ej stolt förbi de arma,
  lindra nöden, hvar du kan;
Herren sist skall sig förbarma
  uti nöden mot den man,
som ej egna vägar vandra,
utan alltid hjälper andra.

Må vi utaf Herren lära
  hur att lefva här på jord.
Andras bördor troget bära
  samt i handlingar och ord
visa Mästarns sinne sköna,
ondt med godt och alltid löna.

Må du icke gagnlöst spilla
  bort din korta nådetid;
sluta med att göra illa,
  så skall du få ro och frid.
Tänk ej på ditt eget bästa,
haf ock omsorg om din nästa.

Den Jesus älskade.

Joh. 13:23.
Fritt öfversatt från engelskan.

Åldern fått mig fatt, och det hufvud, som
så ofta legat invid Jesu bröst
i flydda dar, när lifvets vårsol log,
är grått och nedböjdt utaf lifvets strid;
den kropp, som följde Jesus, Mästarn, i hans verk,
på vandringen i Juda land, som stod
vid korsets stam och darrade af sorg,
nu börjat blifva tung, kan ej som förr
från stad till stad med Mästarns budskap gå;
på mina läppar hjärtats känslor dö;
min hörsel redan flytt, och mina barn,
som sucka vid min säng, jag icke hör.
Han lagt sin hand på mig, ja sin hand,
och ej sitt ris, den ömma handen ljuf,
jag ofta känt de trenne år jag låg
vid Mästarns bröst . . . O minne skönt!

Jag gammal är, så gammal, jag ej mer
de mina nu kan fröjda: jag redan glömt
de ord, som talats under dagens lopp;
men Mästarns blick, de ord han en gång sagt

framträda skönt, när annat flyr.
Jag än i minnets bok den Vännen ser,
som för mig dog.

Ren sjuttio år ha flytt,
sen jag i båten satt på hafvets våg,
solen sjönk så klar, guld den strödde ut
öfver sjö och land. Dagens afton log,
och sköna skuggor klädde dal och höjd.
En främling kom, mig han böd: "Följ du mig!"
Det var den första gång jag såg den blick,
som tände upp en eld, hvars låga klar
skall brinna i mitt bröst, när allt förgås.
Hans ord för själen var, hvad daggen är
för ros, som törstande i sanden står.
Gudomlig kraft tog fatt på mig, och jag
ej längre var min egen: Hans jag var,
och är i evighet.

O, ljufva tid!
Vi gingo hand i hand på vägen lång,
och stödjande vid mig han gick, så trött
han var af dagens möda. Jag var ung
och stark, ett stöd jag var; nu är jag svag
och längtar efter hvila. Gif mig ro
uti din famn, min gamle Vän, jag vet
att du är stark, o drag mig till ditt bröst.
Afton redan kommit, så låt oss gå
till Martas hus, till landets frid och ro.
Jakob, kom! Mästarn väntar, och—se
Petrus gått förut!

I vänner,
Är detta Efesus? Har Kristus gått
tillbaka till sitt rike? Är det så?
Jag vet det väl, men likväl tycks jag stå
på Oljebergets topp, där Mästarns röst
förklarat lifvets strider . . .
Till Herrens hus mig bär, att ännu jag
om Mästarns kärlek vittna må.

Mitt hufvud höj!—
Hur mörkt det är, jag kan ej se min hjord.
Är det hafvet, som höres sucka så?
eller—är det gråt? Tyst, mina barn:
Gud älskat världen så, sin ende Son
för den han gaf; så älsken I hvarann'—,
för mig till mitt hus, mitt verk är slut.

Lägg mig ned
ännu en gång och öppna fönstret så,
att jag kan se . . . Se där ett ljus!
likt det, som framstod för min blick, då jag
på Patmos såg den syn, hvars ljus mig slog
i stoftet ned! O, se hvad glans och prakt,
se, himlens portar öppnas!
Jag känner vägen: den förut jag gått.
O hör! det är de frälstas sång. Stäm in:
Ära vare Lammet! O, sköna ljud!—
Var lugn, min själ, du kan instämma nu.
Farväl, o värld!
O, min Gud.
Hur stor du är! Dig likaväl jag såg
i Galileen.

